

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců
Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobkyně

A. T. E.

proti

žalované

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**

se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2016, č.j. MV-53786-5/SO-2015

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2016, č.j. MV-53786-5/SO-2015, se **z r u š u j e** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 2. 2015, č.j. OAM-27937-29/TP-2012, kterým byla dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, jelikož nesplnila podmínky stanovené v § 68 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že správní orgány nezákonně zamítly její žádost, jelikož nezapočítaly do doby jejího nepřetržitého pobytu časové období, které započalo běžet až 7 měsíců po podání žádosti žalobkyně o trvalý pobyt, což jí nelze klást k tíži. Správní orgány se tak dopustily závažného porušení práv žalobkyně dle § 6 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a zásadu přiměřenosti dle § 2 odst. 3 správního řádu.
3. Nesouhlasila, že správní orgány nemusí vždy posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť tato jejich povinnost vyplývá z § 2 odst. 3 správního řádu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správním orgánům vytkla, že se nezabývaly přiměřeností rozhodnutí a hledisky vytyčenými v § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně v této souvislosti uvedla, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt má přímý dopad na její další setrvání na území České republiky. Poukázala na to, že v České republice žije již od roku 2007, má zde zázemí a stálé zaměstnání a žije zde i její otec, který je občanem České republiky. Do země původu se žalobkyně nemůže vzhledem k aktuální politické situaci a represí vrátit, v zemi probíhají rozsáhlé oromské protesty, které jsou násilně potlačovány. Správní orgány tak nepřihlédly k tomu, že provinění žalobkyně nebylo závažné, k jejím rodinným vazbám a délce pobytu na území.
4. Žalobkyně navrhla soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 29. 4. 2016 trvala na skutkových zjištěních i právním posouzení dané věci a odkázala na žalobou napadené rozhodnutí.
6. Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

III. Obsah správního spisu

7. Žalobkyně podala dne 10. 12. 2012 žádost o povolení k trvalému pobytu po pěti letech nepřetržitého pobytu na území dle § 68 zákona o pobytu cizinců.
8. Dne 27. 2. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. OAM-27937-29/TP-2012, kterým žádost žalobkyně zamítl dle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky v § 68 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že pro rozhodování o žádosti žalobkyně je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, přičemž žalobkyně nesplňuje podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu na

území České republiky, neboť v době od 12. 4. 2014 do 10. 9. 2014 pobývala na území České republiky bez legálně upraveného pobytového statusu.

9. O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná dne 8. 3. 2016 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 2. 2015 potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná nejprve přisvědčila odvolací námitce žalobkyně, že v dané věci nebyly dodrženy lhůty pro vydání rozhodnutí, avšak lhůty označila za pořádkové, tudíž jejich nedodržení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalovaná nesouhlasila se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobkyně pobývala na území neoprávněně toliko v období od 12. 4. 2014 do 10. 9. 2014. Žalobkyně totiž pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu do 30. 4. 2012 a její žádost o jeho prodloužení byla podána opožděně, tudíž se na ne její pobyt nevztahovala fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zdůraznila, že žalobkyni byly v období od 9. 7. 2013 do 18. 9. 2014 opakovaně a nepřetržitě vydávány výjezdní příkazy. Výjezdní příkazy však nepovažovala za pobytové oprávnění svým charakterem a účelem srovnatelné s pobyty uvedenými v § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dobu od 9. 7. 2013 do 18. 9. 2014, kdy jí byly výjezdní příkazy vydávány, tak nebylo možné započítat do celkové doby pobytu žalobkyně na území, protože nebyla zachována jeho nepřerušitelnost. Dále k námitce žalobkyně konstatovala, že správní orgány nemají povinnost při rozhodování dle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

IV.

Posouzení žaloby

10. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
11. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
12. Žaloba je důvodná.
13. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
14. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.
15. Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
16. Žalobkyně předně v podané žalobě namítala nesprávné právní posouzení zápočtu doby rozhodné pro posouzení jejího nepřetržitého pobytu na území České republiky; konkrétně započtení doby, která běžela až po zákonem stanovené lhůtě pro vydání rozhodnutí o jí podané žádosti.
17. V této souvislosti soud odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, v níž byla právě otázka doby rozhodné pro posouzení nepřetržitého pobytu na území České republiky dle § 68 zákona o pobytu cizinců řešena; a to zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č.j. 9 Azs 95/2016-29, jehož právní věta zní: „*Stanoví-li zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pro přiznání postavení rezidenta podmínku získání trvalého pobytu, musí být i podmínky trvalého pobytu vykládány v souladu s požadavky směrnice Rady č. 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě* Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

pobývajícími rezidenty. Splnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území České republiky se v důsledku nepřímého účinku článku 4 citované směrnice zkoumá ke dni podání žádosti o trvalý pobyt.“

18. Taktéž soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č.j. 5 Azs 234/2016-21, v něm uvedl, že „*Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu v tom, že právní posouzení sporné otázky stěžovatelkou je v rozporu s cíli a smyslem směrnice 2003/109/ES; ta totiž vyžaduje, aby podmínka předchozího pobytu byla splněna bezprostředně před podáním žádosti. Je-li tomu tak (a v projednávané věci o jejím splnění v době podání žádosti není sporu) a jsou-li splněny rovněž další hmotněprávní a procesní podmínky, vychází směrnice 2003/109/ES z domněnky integrace cizince. Tomu pak vzniká právní nárok na udělení postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta (povolení k trvalému pobytu).*“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2016, č.j. 10 Azs 148/2015-37 nebo ze dne 30. 9. 2016, č.j. 4 Azs 169/2016-46).
19. Z výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že podá-li cizinec žádost o trvalý pobyt dle § 68 zákona o pobytu cizinců, je pro posouzení jeho žádosti rozhodná doba pěti let bezprostředně předcházejících podání takovéto žádosti. V nyní projednávané věci podala žalobkyně žádost dne 10. 12. 2012. Doba rozhodná pro posouzení podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu tak u žalobkyně počala plynout dne 10. 12. 2007 a byla ukončena podáním žádosti dne 10. 12. 2012 (srov. § 40 odst. 1 písm. b) správního řádu). Správní orgány však dospěly ve svých rozhodnutích k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínku nepřetržitého pobytu, když nepobývala na území legálně od 12. 4. 2014 do 10. 9. 2014, resp. na území pobývala toliko na základě výjezdních příkazů od 9. 7. 2013 do 18. 9. 2014. Je tak zřejmé, že správní orgány posuzovaly splnění podmínky pětiletého nepřetržitého pobytu na území nesprávně ke dni vydání jejich rozhodnutí, a nikoli ke dni podání žádosti žalobkyně. Soud tedy shrnuje, že správní orgány ve věci zaujaly nesprávný právní názor, čímž zatížily žalobou napadené rozhodnutí nezákonností.
20. S ohledem na shora uvedené závěry se soud pro nadbytečnost nezabýval námitkou žalobkyně týkající se absence posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Soud tedy podle § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. srpna 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.